

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zawarte przez Komisję sporne umowy w sprawie finansowania i pożyczki wykraczają poza uprawnienia przyznane Komisji na mocy decyzji wykonawczej Rady i rozporządzenia (UE) 2021/241, a tym samym naruszają prawo Unii, ponieważ art. 6 ust. 5 i art. 18 ust. 1 umowy w sprawie finansowania oraz art. 7 ust. 5 i art. 28 ust. 1 umowy pożyczki przewidują możliwość wypłaty finansowania nawet bez poszanowania kamieni milowych w dziedzinie praworządności F1G, F2G i F3G, przewidzianych w decyzji wykonawczej Rady.

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Swenters/Komisja Europejska

(Sprawa T-142/23)

(2023/C 189/46)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ivo Swenters (Hasselt, Belgia) (przedstawiciel: J. Coninx, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną pod względem formy i treści;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi dwa zarzuty na poparcie skargi na decyzję z dnia 13 stycznia 2023 r., w której Komisja odrzuciła jej skargę administracyjną dotyczącą naruszeń art. 101 i 102 TFUE popełnionych przez SCR-Sibelco NV, Cimenteries C.B. R. Cementbedrijven NV, Grintbedrijf SBS NV, Kiezelgroeve Varenberg NV, Dragages Gravieres et Travaux (Dragratra) NV, Sibelco Nederland BV, Van Nieuwpoort Groep BV, Heidelbergcement AG i Hülskens Holding GmbH & Co (sprawa AT.40683 – Belgian Sand).

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybienia obowiązкови przeprowadzenia dochodzenia i obowiązкови uzasadnienia.

Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek starannego zbadania okoliczności i porozumień przywołanych przez stronę skarżącą, pomimo istnienia najpoważniejszych ograniczeń konkurencji. Argumenty podniesione przez stronę skarżącą zostały odrzucone bez jakiegokolwiek badania, a w zaskarżonej decyzji Komisja ogranicza się do pobieżnych i powierzchownych ustaleń.

2. Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowej oceny przez Komisję interesu Unii.

Komisja błędnie uznała, że naruszenia, na które powołuje się strona skarżąca, wydają się ograniczać do jednego państwa członkowskiego i tym samym nie uwzględniła międzynarodowego zasięgu okoliczności faktycznych. Komisja nie uwzględniła również czasu trwania naruszeń i błędnie uznała, że sądy oraz organy krajowe są właściwe do badania praktyk antykonkurencyjnych, na które powołuje się strona skarżąca.
